

[Fabricius.]

ærede Medlem Hr. Juul, men lige saa fuldt til det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen, at de giver Rum for den Tanke, at der ligger megen Alvor og Kærlighed til Menigheden og meget dybtgaaende, oprigtige Følelser bag denne Udtalelse, og det er klogt at regne med, at disse Mennesker ogsaa er tænkende Mennesker, selv om de er anderledes tænkende. Det er ogsaa med Fornuft begavede Væsener, Væsener med baade Klogskab og Retsfølelse og Oprigtighed og vel ogsaa med Aandens Styrke bag sig.

Som en af dem, der elsker den danske Folkekirke, beklager jeg en Forhandling som den, der fandt Sted i Gaar. Den har ingenlunde kunnet styrke Rigsdagens Placering som Kirkedag. Rigsdagen kan ikke glæde sig ved Bifald og Tilslutning fra Kirkens Tillidsmænd. Af de 9 Biskopper har de 7 sagt nej til Kvinder som Præster, og jeg gør opmærksom paa, at disse Biskopper ikke er tilfældige Mennesker, men de er valgt af de danske Menighedsraad hver i deres Stift. Det er Mænd, der hver især har gjort en stor Gerning i den danske Kirke, og som staar med en stor Viden og Kundskabsfyldte om de Ting, der er Tale om. Deres Erklæring er gennem Kirkeministeriet kommet til vor Kundskab, men har overhovedet ikke været inddraget i Realitetsforhandlingerne. Menighedsraadene, valgt af Menighederne, har foranlediget en Udtalelse, som politisk og kirkepolitisk Agitation ikke har kunnet standse. De skal ikke have over Pingerne, fordi de, som er Menighedernes valgte Repræsentanter, ogsaa tænker Fælleskirke. Mange af dem staar jo med en Menneskealders levende Arbejde og Interesse bag sig. En Trediedel af Danmarks Præster har udtalt sig med megen Alvor, og hvis de ærede Medlemmer ønsker deres egen Samvittighedsfrihed respekteret, gør de vel i ogsaa at respektere de andres; og saa meget er i alt Fald sikkert, at det høje Ting gør vel i at regne med, at disse Mænd, som staar prøvet af Kirkens Arbejde, mener, hvad de siger.

Man har ikke været interesseret i, at Luthersk Verdenskonvent om 6 Uger mødes for at forhandle netop Embedsspørgsmaal, Ordinationsspørgsmaal. I Stedet for at det høje Ting skulde sige: Vi er folkevalgte til ogsaa at formulere Love her, og derfor lytter vi med den største Spænding efter Tilkendegivelser i denne Sag, saa har man her afvist alle Tilkendegivelser og givet sig til at polemisere mod Formene, men har

ikke drøftet det sagligt. Vi har i Stedet for valgt noget meget farligt. Vi har valgt at flytte Uromomentet ud i Kirkens daglige Liv, saa er vi fri her. Der vil blive en staaende Strid, for man maa virkelig ikke tro, at Samvittighedsspørgsmaal forsvinder med eet Slag. Der bliver en staaende Strid i Menighederne, og Samvittighed vil komme i Strid med Samvittighed; men den, som staar paa Kirkens gamle Grund og Bekendelse, burde være fritaget for at skulle anfægtes af Kirkens egne Love.

Vi har i disse Forhandlinger ikke for Alvor indoptaget, hvad Konsekvensen vil være. Det har vi ikke haft med i vore Overvejelser. Jeg spørger bare: Hvad agter man at gøre med de Biskopper, som siger nej? For nu efter den sidste Vedtagelse er det jo ikke bare, naar en Menighed ønsker det, men hvis blot en Sognepræst ønsker en Kvinde som Hjelpepræst, at en Biskop stilles over for Spørgsmaalet om Ordination. Hvad vil man gøre, naar Biskoppen siger nej? Hvad vil man gøre, naar Biskoppen nægter Kollats? Hvad vil man gøre, naar Præster siger nej til at anerkende en Ordination, som de efter deres Samvittighed finder stridende mod den hellige almindelige Kirkes Traditioner? Skal vi gaa ind i den kommende Tid med forskellig Kirkeret i de forskellige Stifter? Skal der i det ene Stift gælde een Ret til Ordination og i et andet Stift gælde en anden Ret?

Jeg spørger: Er dette Statsmagtens værdifulde og generøse Gave til Kirken som Basis for Genopbygningen efter en Kamp Tid, der lærte os Samling? Danmarks Folkekirke er ikke en Række enkelte Menigheder; vi har fælles Bekendelse, fælles Ordination, fælles Biskopper, fælles Forvaltning, fælles Forbindelse med Trosfæller i Udlandet.

Vi maa i Dag ikke forlade dette store Spørgsmaal, uden at der ogsaa fra dette Sted er blevet sagt, at vi skal huske, at den danske Kirke er ikke stiftet af den danske Stat; den danske Kirke er grundlagt af Gud. Det er ham, der er dens Herre, det er ham, der er hans Tjeneres Rettesnor.

Det kan synes, som om jeg staar som en meget ensom Mand, men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at der staar Titusinder og Titusinder af Danmarks Kirkefolk sammen med mig og bag mig, naar jeg i Dag her fra Landets fornemste verdslige Talerstol som Medlem af det høje Ting nedlægger den alvorligste Indsigelse imod, at Lovgivningsmagten træffer en Afgørelse paa det Grundlag, som her foreligger. For denne Sag om det kirkelige Embede er en